

det mindste Maal af kirkelig Interesse, man maa kræve, er dog, at Folk selv melder sig til Valglisterne. Yderligere bestemmes det i dette Lovforslag, at man bliver staaende paa Valglisten, naar man en Gang er optaget der, medmindre man gør sig uværdig dertil eller tager sit Navn tilbage; det er dog en Lettelse. Der er ogsaa kommet en anden Ting til, men jeg er i øvrigt ikke helt klar paa, om den er saa heldig, nemlig Bestemmelsen om, at man kan melde sig mundtligt — ganske vist ikke telefonisk, og ganske vist skal det ske paa et bestemt Sted, og Erklæringen skal underskrives; jeg forstaaer derfor ikke, at der er vundet saa uhyre meget ved det.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg omtalte i Gaar visse Ting, som han var ked af, at den højtærede Minister havde taget efter den preussiske Ordning, og andre Ting, som han beklagede, at han ikke havde taget med. Jeg tænker her særlig paa Spørgsmaalet om det direkte Præstevalg, saaledes som man har haft det i Sønderjylland. Jeg maa herom sige ganske det samme, som jeg sagde nys om de kommunale Valglisters som Grundlag for Menighedsraadsvalgene: Vi kan fra vor Side aldeles ikke give det vor Tilslutning. Vi mener, at Sporene fra Sønderjylland skræmmer i høj Grad. Der har i Sommer været ført en voldsom Agitation dernede, hver Gang der skulde være Præstevalg, og det er vist ikke helt galt sagt, hvad jeg hørte, da jeg var der i Sommer, at her gælder det om, hvilket Parti der har flest Biler, som de kan sætte i Gang for at hente dem, der ikke selv kan gaa. Der er dog noget uhyre usmageligt i, at der skal rejses en saa stærk Agitation i Sognene, naar der skal vælges Præster. Det mest forkastelige derved er dog maaske, naar alt kommer til alt, det, at den Præst, der bliver valgt, egentlig kun er Præst for den Kreds, der har valgt ham; de andre har jo gjort alt, hvad de formaaede, for ikke at faa ham. Derfor synes jeg, der er saa meget, der taler mod dette direkte Præstevalg. For øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at det var kun hver anden Gang, Sønderjyderne havde direkte Præstevalg, hveranden Gang fik de Præsten beskikket fra Kirkekonsistoriet i Kiel. Det vil da være betydelig friere og bedre, at det bliver saaledes, som vi nu har kendt det i en Aarrække, at det er Menighedsraadene, der faar Indflydelse paa Indstillingen af de Præster, hvorimellem Ministeren skal vælge.

I § 6 omtales Fristerne for Tilmeldelse paa Valglisten, og jeg vil gerne med det samme sige, at jeg er ikke saa lidt util-

freds med, hvad Forslaget her gaar ud paa. Her har Ministeren fulgt Mindretallet i det kirkelige Udvalg. Flertallet i det kirkelige Udvalg foreslog, at Tilmeldelsen skulde foregaa i April, men Ministeren foreslaar, at Tilmeldelsen skal ske i September. Naar jeg er utilfreds med dette og maa foretrække det, som Flertallet har foreslaaet, er det, fordi jeg ønsker den mest mulige Ro omkring Valget; jeg tror, at Agitation i den Slags Forhold sjældent fører noget godt med sig. Hvis det derfor blev, som det kirkelige Udvalgs Flertal havde foreslaaet, at Tilmeldelserne skulde ske i Foraarstiden, vilde der blive god Ro om selve Valget, der jo skal foregaa om Efteraaret. Det skulde glæde mig meget, om den højtærede Minister kunde tænke sig at forandre dette.

Derimod vil jeg gerne takke den højtærede Minister for en Bestemmelse, som er optaget i § 9, om, at man fremtidig ikke imod sit Ønske kan blive opført paa Kandidatlisten til Menighedsraadene. Nu er det saaledes, at blot man har Stemmeret, kan man ikke sige nej til at lade sig vælge ind i Menighedsraadet. Nu skal man give sin Billigelse til det først.

Paragraf 14 omhandler det, som har været Skik og Brug i Sønderjylland vist gennem en Række af Aar, nemlig den højtidelige kirkelige — jeg vil ikke kalde det Indvielse, men: Handling, der fulgte, naar et Menighedsraad, for at bruge det Ord, vi kender, var blevet valgt. De valgte mødte saa i Kirken, og der var der en lille Højtidelighed. Der var megen Tale om dette i det kirkelige Udvalg, og der var der et stort Flertal, som ønskede, at denne kirkelige Højtidelighed skulde foregaa, som Præst og Menighed kunde enes om. Det var jo Meningen, at Flertalsstemningen i Menighedsraadet skulde være den afgørende, og hvis et eller flere af Menighedsraadsmedlemmerne ikke ønskede at være med, kunde de ganske simpelt blive borte fra Kirken. Nu har den højtærede Minister foreslaaet, at det skal være en enstemmig Afgørelse af Præst og Menighedsraad, og det vil altsaa sige, at nu kan et enkelt Medlem modsætte sig hele det øvrige Raads Ønske. Det kirkelige Udvalg havde foreslaaet, at de kunde selv afgøre, hvorledes det hele skulde foregaa, om Præsten skulde nøjes med at meddele det fra Prædikestolen, føje en Bøn til, eller om der skulde gøres andet. Det var altsaa ganske lagt i Menighedsraadets Haand. Naar det nu skal vedtages enstemmigt, maa jeg sige, at jeg synes, det er at gaa noget for vidt, det bliver lidt urimeligt, naar et enkelt Medlem i Menighedsraadet